



תפ"ח (ירושלים) 34278-12-11 - מדינת ישראל נ' מרק שפירו

תפ"ח (ירושלים) 34278-12-11 - מדינת ישראל נ' מרק שפירו מחוזי ירושלים

תפ"ח (ירושלים) 34278-12-11

מדינת ישראל

נגד

מרק שפירו

בית המשפט המחוזי בירושלים

[30.01.2013]

כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא

כבוד השופטת מרים מזרחי

כבוד השופט רפי כרמל

הכרעת דין

1. העבירה המיוחסת לנאשם הינה רצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, של שמואל סימן-טוב, המכונה "דיבו" (להלן - המנוח) אשר נולד בשנת 1955, חי בגפו בחדר של 6 מ"ר ברחוב שערי פינה 16, מאה שערים, ירושלים. על-פי כתב האישום, בקיץ 2004 החל הנאשם לתכנן כיצד לשדוד את המנוח, לאחר ששמע כי הוא מחזיק סכומי כסף במזומן וסבר כי המנוח פדופיל המפתה צעירים וצעירות וקונה מהם שירותי מין. במהלך התכנון הציע הנאשם לחברו שי כהן להיות שותף לשוד, אך שי סירב. ביום 9.8.2004 בסמוך לשעה 18:00 החליט הנאשם להוציא לפועל את תוכניתו, ניגש למנוח סמוך לבנק בכיכר ציון, קשר עמו שיחה, השניים הלכו משם יחד לחדרו של המנוח, כשהנאשם נושא עמו שקית ניילון ובה סכין מטבח וכפפות ניילון באמצעותם ביקש לממש תוכנית השוד. לאחר היכנסם לחדר, המנוח התפשט מכל בגדיו, ובזמן זה לבש הנאשם על ידיו את הכפפות, הוציא את הסכין, התנפל על המנוח והחל לדקרו לאחר שהחליט להמיתו. המנוח ניסה להתגונן, נאבק בנאשם, צעק לעזרה, אך הנאשם המשיך לדקרו, מעל 130 דקירות בכל חלקי גופו, מהן 70 בגב, חלקן חדר עד ללב, לריאות ולכבד, ועוד 55 דקירות בחלקי גוף שונים. הנאשם חיפש כסף בבגדי המנוח ובחדר ולא מצא. שכני המנוח ששמעו צעקותיו דפקו בדלת, אך הנאשם ענה שהכל בסדר ולכן עזבו, ואז הנאשם נטל את בגדי המנוח המוכתמים בדם, יצא דרך החלון וברח מהמקום אל ביתו של שי, ממנו ביקש לעזור להעלים את הסכין והבגדים אך שי סירב. הנאשם נפטר בעצמו מחפצים אלה. בסמוך לשעה 20:00 הצליח המנוח לקרוא לעזרה מבעד לחלון חדרו ושכנים הזעיקו את כוחות ההצלה, טיפלו במנוח, אולם הוא מת מפצעיו תוך זמן קצר.



בתשובתו לכתב האישום, אישר הנאשם כי הכיר בצורה שטחית את המנוח לפני מותו והבין כי המנוח הוא פדופיל אונס ילדים, שמפתה צעירים וצעירות וקונה מהם שירותי מין, הן בתמורה לכסף והן בתמורה למשקאות אלכוהוליים, לכן החליט לגנוב את כספו. הנאשם אישר כי חברו שי היה בסוד העניינים אך לא השתתף באירוע. הנאשם הודה כי נפגש עם המנוח ב-9.8.2004 בשעה 18:00, הציג עצמו בשם בדוי אך כן מסר למנוח את כינויו הרווח בעיר. בסוף השיחה הלכו השניים לביתו של המנוח. הנאשם הודה כי הביא עמו לבית המנוח שקית ובה סכין וכפפות. הסכין נועדה להגנה עצמית למקרה שמעשה הגניבה יסתבך, ללא כל כוונה לעשות בו שימוש. הנאשם אישר בתשובה כי לאחר שיחה קצרה בחדר, המנוח התפשט וניסה לאנסו או לבצע בו מעשה מיני חמור. הנאשם כפר בטענה כי התנפל על המנוח והחל לדקרו לאחר שהחליט להמיתו, והשיב כי הניח את השקית על השולחן, המנוח הגיח מאחוריו, תפס את הסכין, הצמידה לחזהו של הנאשם ואיים עליו שאם לא יבצע בו אקט מיני יפגע בו. הנאשם ניסה לזוז וסירב, בשלב זה דקר המנוח את הנאשם בחזהו, התפתח מאבק בין השניים כשמטרת הנאשם להיחלץ חי. תוך המאבק הצליח הנאשם להוציא מידי המנוח את הסכין ותוך מאבק החל להניף את הסכין ולדקור את המנוח בלי לשים לב ומבלי להתכוון לפגוע בחלק זה או אחר של גופו והכל על-מנת להגן על עצמו ולהדוף את תקיפתו של המנוח שהיה איש חזק. הנאשם אישר את מספר הדקירות הרב לפי הדו"ח הפתולוגי, טען שחלקן שטחיות. עוד אישר הנאשם כי נטל את בגדיו של המנוח בזמן שנמלט מהדירה. כמו כן הודה, כי כאשר המאבק הסתיים, דפק מישהו בדלת והנאשם ענה שהכל בסדר. עוד אמר בתשובתו, כי אכן הגיע לביתו של שי לאחר האירוע שם קיבל טיפול רפואי ראשוני בשל פצע הדקירה בחזהו. טיפול רפואי נוסף בדקירה לא היה. בתשובה נאמר כי אין מחלוקת שהמנוח מת עקב איבוד דם.

תשובה זו ניתנה כשלושה חודשים לאחר הגשת כתב האישום.

בישיבת ההוכחות הראשונה, 30.5.2012, ביקש הסנגור להוסיף לתשובת הנאשם הדברים הבאים: לאחר שהמנוח תפס את הסכין והצמידה לחזהו של הנאשם, הוא הכריחו לבצע בו מין אוראלי והמנוח פלט את זרעו לפיו של הנאשם. לאחר מכן ניסה המנוח לאנסו את הנאשם. בשלב זה, כשהנאשם דקור, התפתח מאבק בו הצליח הנאשם לקחת בחזרה את הסכין מהמנוח. התפתח מאבק לחיים ולמוות, במהלכו בוצעו דקירות. הסנגור הבהיר, כי התוספת המאוחרת היא בשל קושי של הנאשם לחשוף, בהיותו עציר, כי נעשה בו מעשה מיני שלם.

רקע דיוני ועובדתי

2. בתאריך 9.8.2004 בשעה 20:00 לערך ראו עוברי אורח את דמות המנוח כשפניו מכוסים בדם מבעד לחלון חדרו ושמעו את גניחותיו וקריאתו לעזרה. מי מהם התקשר למד"א בשעה 20:03 (נ/18) וכוחות העזרה וההצלה, לרבות מכבי אש, הגיעו כדי לחלץ את המנוח הפצוע. הדלת לחדר הייתה נעולה, לכן נפרצה. לאחר טיפול ראשוני התגלה קושי להוצאת המנוח על אלונקה, ולבסוף הוא הוצא דרך החלון, בוצעו ניסיונות החיאה שלא צלחו ותוך כשעה המנוח נפח את נשמתו ליד הבניין.

3. המנוח נמצא ערום, בגופו חתכים, דקירות, פצעים רבים. בכף יד ימין וכף יד שמאל נמצאו שערות. בחדר הקטן היו כתמי דם רבים וגדולים על הקירות ועוד משטחים שהיו בו. בחדר לא נמצאו בגדים. אורכו של החדר כשלושה מטר, רוחבו כשני מטר והייתה בו מיטת יחיד, משטח כיור קטן, משטח שיש קטן צמוד לו וארונית (ת/20).

4. חקירת המשטרה התמקדה באפשרויות שונות ואף התייחסה למידע ושמועות על הרגליו המיניים של המנוח, אולם החקירה לא העלתה חשוד כלשהו.



5. בשנת 2011 גייסה המשטרה לצרכיה סוכן משטרת, יניב כהן, בעל עבר בעבירות סמים ורכוש. הסוכן סיפר למפעילו כי לפני מספר שנים היה מעורב בעסקת סמים עם שניים אחרים, אך בתיאום עמם נטל על עצמו את האחריות לאשמה ואילו השניים שוחררו, ובתמורה הבטיחו לו כי ידאגו להכניס לו כספים לצרכי קנטינה בכלא. אחד מהשניים הוא הנאשם. משבוששו הכספים להגיע ליניב הכלוא, הוא התקשר טלפונית אל הנאשם וזה הסביר לו, כשהוא נסער, שאינו יכול לעמוד בהתחייבותו, שכן היה מעורב בשוד ו"פירוק" של אדם פדופיל באזור חרדי. יניב הוסיף כי הנאשם אמר לו: "קרה בלגן. מישהו התפרק. שוד נשדד. קרה איזה טעות" (עמ' 102 לפרוטוקול). מפעיל הסוכנים בדק מידע זה עם מחלקת החקירות ונבדקה אפשרות כי סיפורו של הסוכן נוגע לעניינו הלא מפוענח של המנוח. ביום 18.10.2011 הקליט הסוכן יניב כהן שיחה בינו לבין הנאשם ובה הנאשם קשר עצמו למנוח ולאירוע מותו (ת/38 עמ' 21-25).
6. הנאשם נעצר ביום 5.12.2011, הוחשד ברצח בכוונה תחילה. באמרותיו הראשונות (ת/1-3) שמר על זכות השתיקה, אך במהלך גביית האמרה הרביעית ביום 8.12.2011, אמר לחוקריו כי מדובר באירוע שמציק לו והחליט לומר את האמת, סיפר כי הגיע לדירה עם המנוח במטרה לגנוב את כספו ולשדוד אותו, הדברים התפתחו אחרת, לבסוף יצא מהחלון וברח מהמקום עם בגדי המנוח והגיע לבית חברו שי כהן (ת/4). הנאשם נחקר 4 פעמים נוספות (ת/5-9) ולמעט שינויים מסוימים, חזר על גרסתו הקושרת אותו לאירוע מותו של המנוח. חברו דאז של הנאשם, שי כהן, אחיו של הסוכן, מסר אמרה ביום 7.12.2011 (ת/62) בה אמר כי הנאשם פנה אליו ביום המקרה, 9.8.2004, והציע לו להצטרף לשוד של המנוח, הוא סירב לו, בחלוף מספר שעות הגיע אליו הנאשם עם שקית שחורה, סיפר שהייתה לו תקרית לא נעימה בה היו דקירות, והנאשם אינו יודע אם האיש גוסס או נרצח.
7. אין מחלוקת בין הצדדים על העובדות הבאות:
- א. הנאשם חשב והאמין כי המנוח הינו פדופיל והוא חשק בכספו.
- ב. ההכרות בין השניים הייתה שטחית וכללית ולמרות זאת בפגישה ביניהם ביום 9.8.2004 בשעה 18:00 הם הלכו יחד ובהסכמה מכיכר ציון לחדרו של המנוח ושהו יחדיו בחדר. פניו של הנאשם גלויות וכינויו ידוע למנוח.
- ג. הנאשם בא לפגישה עם שקית ניילון לא שקופה ובתוכה סכין מטבח וכפפות חד פעמיות.
- ד. זמן מה לאחר שהגיעו לחדר, המנוח התפשט מבגדיו.
- ה. על גופו של המנוח נמצאו דקירות רבות כדלקמן (ראה דו"ח פתולוגי של ד"ר נחמן - ת/18 וצילומים - ת/19): 70 פצעי חתך ופצעי חתך/דקירה בגב. חלק מתעלות הדקירה הגיעו דרך הריאה השמאלית עד הלב וחלק נוסף מהדקירות בגב הגיע דרך הריאות לכבד. כמו כן, נמצאו 55 פצעי חתך ופצעי חתך/דקירה בפנים, פצעי שפשוף לרבות שריטות בפנים, בגב ובגפיים העליונים. בנוסף, נמצאו פצעי חתך-שריטה בצוואר, פצע חתך/דקירה בפין, פצעי חתך וחתך/דקירה בגפיים העליונות, שני פצעי חתך/דקירה בירכיים.



על-פי עדות ד"ר נחמן פצע חתך מוגדר ככזה כאשר אורכו יותר מעומקו, פצע דקירה עומקו גדול מאורכו ויש פצעי ביניים הקרויים חתך/דקירה. עוד ציין ד"ר נחמן כי על גופו של המנוח נמצאו פצעי הגנה האופייניים למי שמתגונן מתקיפה ודקירות (פרוטוקול עמ' 221-224). על-פי חוות דעתו של ד"ר נחמן, שאינה שנויה במחלוקת, סיבת המוות הינה נזק חמור ללב ולריאות בשילוב עם אובדן דם ניכר בגלל חבלות רבות מרובות בגב.

ו. הנאשם נמלט דרך החלון עם הסכין, הכפפות והבגדים של המנוח והגיע לביתו של שי כהן ושוחח עמו. הנאשם עצמו זרק את בגדי המנוח, השקית, הכפפות והסכין לפח זבל.

8. המחלוקת העיקריות בין הצדדים הן אלה:

א. האם התקיים מעשה מיני מלא בין הנאשם והמנוח, או שמא היה רק ניסיון למעשה מיני.

ב. מי החזיק בסכין.

ג. האם היה מאבק בחדר ומה הסיבה שנמצאו בגוף המנוח דקירות רבות כל כך.

ד. האם הנאשם נפצע בחדר.

ה. האם הנאשם התקשר למד"א לאחר שנמלט מהחדר.

ו. האם התמלאו יסודות עבירת הרצח.

הראיות

9. הראיות המרכזיות של התביעה הן אמרות הנאשם במשטרה, עדויות יניב ושי כהן, הדו"ח הפתולוגי (ת/18) וממצאי הזירה (ת/19, ת/20).



10. האמרה ת/4 - לנאשם, כדבריו, סופר כי המנוח מתעסק עם ילדים ומי שרוצה יכול לשכב עמו. הנאשם החליט לנצל זאת, יזם פגישה עם המנוח וידע שהמנוח "יזרום" איתו עקב נטיותיו המיניות, והנאשם התכוון לנצל המצב ולבצע גניבה או שוד. שי סרב להצעתו להשתתף, לכן המשיך בתוכנית לבד, הצטייד בכפפות וסכין וכאשר הגיע עם המנוח לדירה "המשכתי לזרום איתו שכביכול הכל בסדר ואני אמרתי לו שימזוג שתיה... בזמן שמזג את השתייה הסתובבתי והתחלתי ללבוש כפפות אך לא הספקתי לשים לב כשהוא היה עם הסכין שלי ודרש ממני לבצע דברים שלא יעשו כשהוא מכון את הסכין לכוון הלב שלי. אני מתבייש לספר ולפרט מה הוא דרש ממני אבל זה מובן. כשראיתי את המצב הבהרתי בצורה ברורה... וגם בצורה תקיפה ופוגעת בלקסיקון של העבריינים שזה לא יקרה והתחלתי לנסות לתפוס את הסכין. כשהוא ראה שאני מזיז את היד לכיוון הסכין הוא דקר אותי... בחזה בצד שמאל... ואז שהסכין בתוך הגוף שלי ואני אוחז ביד שלו והוא אוחז ביד השנייה שלו את היד שלי אני משכתי שמיכה מהמיטה והתחיל קרב... המנוח היה מאוד מאוד חזק ותוצאה מהבלבול הצלחתי להוציא את הסכין... מהידיים שלו לאחר שהוא שלף את הסכין מהגוף שלי והסכין עברה ליד שלי. התחיל מאבק לא לחיים אלא למוות... מעצם המעשה שהוא רצה לבצע או לאנוס או להרוג אותי התחלתי לדקור אותו ותוך כדי הדקירות הוא נלחם בי... עד שהוא הפסיק להילחם בי והמצב נרגע... אני ניסיתי לסדר קצת הזירה ויצאתי דרך החלון כי הדלת לא נפתחה לי". (ת/4 שורות 42-56).

הנאשם הציג לחוקרים (וגם בבית המשפט) צלקת באורך 2 ס"מ בחזה מצד שמאל. הנאשם אמר כי דקר המנוח דקירות רבות עד שהפסיק להתנגד (שורה 117) וכי בעת שעזב הדירה המנוח נשם (שורה 244) וכי האירוע "עשה לי רגשות שליליים למשך הרבה שנים" (שורה 252). בשחזור ת/6, ת/6א' מיום 9.12.2011 אמר הנאשם כי לבש הכפפות בחדר כדי לראות אם אפשר לגנוב או לשדוד, הסכין לידו וכאשר הסתובב ראה שהמנוח לוקח הסכין, "והוא.. התפלאתי שהוא ערום... הצמיד לי את הסכין" ואז המנוח ביקש "דברים מגונים מאוד... ואז אני אומר לו בשפה של העבריינים... כאילו בשפה מאוד אהה חמורה וקללות שאין אין אפשרות כזאת, וזה ב... חלום הכי שחור שלו זה לא, זה לא יקרה... ואז הוא... מנסה לדקור" (עמ' 4-5). באמרה ת/7 מיום 11.12.2011 שורה 5 אמר הנאשם לחוקר: "תרשום בבקשה באזהרה שהוא [המנוח] גם ניסה לאנוס אותי". כאשר נשאל מדוע הגיב באטרף, קרי בדקירות כה רבות, ענה הנאשם: "בגלל שהוא רצה את זה בכוח. אם הוא היה מבקש אם לא בכוח הוא היה מקבל ברקס כלומר מעצור להתנהגות שלו באופן מילולי... הוא היה עלי חרמן ביותר לפי מה שאני מעריך" (שורות 111-115), וכאשר נשאל שוב מה המנוח דרש ממנו ענה "מהטראומה שיש לי מזה אני לא מוכן לפרט" (125) וכי ישמור זאת לעצמו (127) ואז נשאל מפורשות: "ש: האם בסופו של דבר היה בניכם איזה שהוא סוג של מגע מיני. ת: לא... רק ניסיון לאנוס" (131) וכן הוסיף כי "מלכתחילה לא רציתי בזה אלא רציתי רק שידקור על הכוונות הזדוניות שלו" (שורה 199-200). קרי, כוונות ולא מעשים.

11. גרסת הנאשם במשטרה הינה ברורה ועקבית: המנוח יזם מגע מיני, התפשט וניסה לכפות עליו מין, ועקב התנגדות הנאשם התפתח מאבק, אך אקט מיני לא בוצע.

12. בבית המשפט נוספו לגרסת הנאשם נדבכים נוספים: בתשובה הראשונה אישר כי היה ניסיון אנוס בלבד. בתשובה מתוקנת הוסיף כי המנוח כפה עליו עם הסכין מין אוראלי וכי המנוח הגיע לסיפוק בפיו ואחר כך ניסה שוב לאנוס.



בעדותו הראשית פרט ואמר כי תוכניתו המקורית הייתה לבצע גניבה או לכל היותר שוד, לדבריו "לעשות ברף כמה שפחות חמור מסיבה אחת, שברגע שחומרת העבירה תהיה יותר גבוהה אז... השוטרים מחפשים ביתר קפדנות ויותר קשה להתחבא ולברוח" (עמ' 245 שורה 1). בדרכו עם המנוח מכיכר ציון אל החדר בבית ישראל, המנוח רמז על דברים מיניים, הנאשם הגיב ואמר לו שהוא בא רק על-מנת להתארח, שכן הוא אדם דתי (245 שורה 20). בדירה הניח הנאשם את השקית, הוציא ממנה הכפפות והחל ללבוש אותן ואילו הסכין נותרה בתוך השקית. לפתע, מאחורי גבו הוציא המנוח את הסכין של הנאשם והתחיל לאיים עליו (עמ' 247). הנאשם הסביר כי קשה לו לבטא במילים מה המנוח דרש ממנו ומה עשה לו, ואף לא סיפר זאת בחקירה במשטרה מחשש שהדבר יודע בבית הסוהר, ואז יצא שמו בתור "פרוצה כי במקומות של מעצרים מהותיים אין שם חוק" (248 שורה 12). לדברי הנאשם, רק בבית משפט הוא מוכן לומר מה בדיוק עשה בו המנוח, שכן בבית משפט זה העדות מוקלטת ולא מתפרסמת, ואמר לראשונה כי המנוח "נתן לי למצוץ" (248 שורה 30), וזאת תחת אימוי סכין. כאשר הנאשם ניסה לתפוס את הסכין, המנוח נלחץ ודקר את הנאשם בחזה, ואז תפס הנאשם את ידו של המנוח, לקח שמיכה שהייתה על המיטה, זרק על ראשו, גרם לו לבלבול וכך הצליח להוציא את הסכין מידו של המנוח (249). לדברי הנאשם, בשלב זה הוא נכנס לאטרף ודקר את המנוח דקירות רבות עד שהמנוח נרגע, ואז ניקה את המקום, לקח את הבגדים של המנוח וברח. כאשר נשאל מדוע דקר 130 דקירות הסביר כי זה היה מאבק לחיים ולמוות. לקראת סוף עדותו הראשית הסביר הנאשם, כי לא הסכים לביצוע המין אך המנוח תפס אותו בראשו והוא אף חשש שהמנוח ישחט אותו (253-254). קרי, בעדותו הראשית הוסיף הנאשם נדבך קצר אחד כי המנוח כפה עליו לבצע בו מין אוראלי.

בחקירה נגדית התבקש הנאשם לתאר בפירוט את הסיטואציה המינית ואמר, כי המנוח תפס בראשו, דרש "תמצוץ, תרד לי, תעשה ואני אומר לו בחריפות כי לא ייתכן דבר כזה" (302 שורה 13), כשהמנוח מחזיק בסכין על גופו וכאשר נוכח המנוח כי הנאשם לובש כפפות, שאל "למה יש לך כפפות? למה יש לך את כל הדברים האלה? שכאילו הוא אומר לי בשביל מה אתה צריך את זה? אני ארפא אותך או משהו כזה, אני לא זוכר בדיוק את זה. אמרתי לו שיש לי או, אלרגיה או משהו כזה, סתם אמרתי סתם אני לובש כפפות כי אני מזיע לא זוכר. אבל הוא אומר לי מה, יש לך כפפות וזהו משהו אותי לכיוון שלו ואומר לי תמצוץ וזה וזה והתחיל להתבטא לא יפה ואני רואה שהמתח ממש ממש עולה... כאילו שזה כבר לא משחק ובאמת אני כאילו נכנסתי לפניקה, לא יודע, עשיתי מה שהוא רצה וכאילו זה גרם לי אטרף. מה זה הדברים האלה? לא יודע. כאילו, זה איום ונורא אין לי מילים פשוט לתאר" (עמ' 302-303). עוד הוסיף, כי המנוח הגיע לסיפוק בתוך פיו ודרש שיבלע את זרעו, ובחלוף זמן מה המנוח רצה עוד מין (303 שורות 25-30), והפעם רצה מין אנאלי, ולשם כן היפנה פעם נוספת את הסכין אליו ואז הנאשם התחיל לקלל בקללות גסות וניסה לתפוס את הסכין והחל מאבק לחיים ולמוות (304). הנאשם הוסיף ואמר, כי אינו זוכר מה קרה בין סיום האקט המיני האוראלי לבין דרישתו של המנוח לאקט אנאלי, שכן "יש כמו מסך שחור" (310 שורה 31). כאשר נשאל מדוע לא ניסה בפעם הראשונה להוציא הסכין מידי המנוח, נתן תשובה מעורפלת ומבולבלת: "הוא מחזיק בה [בסכין], מה זה, אני מאמין שברגע שהוא יגיע לסיפוק אז זהו, אני לא אגיע למצב כזה, כאילו אני לא אגיע למצב של קרב בתוך הבית או משהו כזה כי אני יודע שהוא יותר חזק ממני ואני משתדל כמה שפחות להתרחק מהקטע של הכוח וזה ולנסות לצאת, כאילו שברגע שאני רואה שיש לו אורך רוח, כאילו שהוא באופי, כאילו הוא חזק וזה, אז זה באמת משפיע אבל אם הוא היה כאילו רך לב אז זה היה אחרת, היה אפשר אולי, לא משנה כמה בן אדם גדול, אם הוא רך לב אז הוא... " (עמ' 312 שורות 26-32). הנאשם הוסיף ואמר כי המאבק בינו לבין המנוח יצא משליטה, וכי לא רצה שהמנוח ימות אלא רק שהמנוח יפסיק וייתן לו ללכת.

13. גרסתו של הנאשם היא גרסה מתפתחת, שנוספו לה נדבכים שונים. באמרה הראשונה בה קשר עצמו לאירוע אמר כי המנוח ביקש ממנו דבר שהוא מתבייש בו, בלא אמירה ברורה. בשחזור דיבר על דברים מגונים. באמרה נוספת דיבר על ניסיון למעשה מיני ואמר מפורשות שמדובר בניסיון ולא במעשה שלם. בתשובה לכתב האישום דיבר על ניסיון אינוס. בתשובה מתוקנת לכתב האישום דיבר על מין אוראלי ועל ניסיון למעשה מיני נוסף. בעדותו הראשית בבית המשפט דיבר על מין אוראלי בלבד והוסיף כי המנוח תפס בראשו בכוח. בחקירתו הנגדית פירט יותר על מין אוראלי, לאחריו הפסקה ובחלוף זמן ניסיון נוסף של המנוח לאינוס. חשיפה כזו, בשלבים, של גרסה, כאשר מיוחסת לנאשם עבירת רצח, אינה מעוררת אמון.



גרסת הנאשם במשטרה עדיפה על פני גרסתו בבית המשפט והיא נתמכת גם מהדברים שאמר הנאשם ליניב כהן ושי כהן. בשיחה המוקלטת בין הנאשם ליניב מיום 18.10.2011 (חודש וחצי לפני החקירה הגלויה) דיבר הנאשם ללא לחץ או חשש חקירה - שיחה עם חבר ושח לו:

"יניב: באת לשדוד, מה..."

מריק [הנאשם]: כן, הוא ניסה לתקוף אותי

יניב: ... הוא היה חזק?

מריק: לא, הוא ניסה לתקוף אותי, אני עכשיו... הבאתי לו... הבאתי לו איזה אחת וזה... (ת/38 עמ' 21 שורות 12-16).

בעדותו בבית המשפט אמר יניב דברים דומים (עמ' (עמ' 131-130 לפרוטוקול).

שי כהן פגש בנאשם זמן קצר ביותר לאחר בריחתו מהחדר של המנוח. לדבריו, הנאשם היה מבוהל ונסער, וסיפר ש"הבן אדם [המנוח] בדירה שלו ניסה להשכיב אותי, את מריק [הנאשם] והוא, כאילו, מריק זרם איתו, הוא ניסה להוציא ממנו את הכסף והוא לא נתן לו, אז מריק דקר אותו עם הסכין" (ת/62 שהוגשה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות שורות 53-55). גם בבית המשפט אמר שי, כי מיד לאחר האירוע שמע מהנאשם כי המנוח ניסה להשכיב אותו (פרוטוקול עמ' 159). דברים אלה של הנאשם נאמרו לשי בזמן אמת, באופן ספונטני כאשר היה נסער. מכאן שגרסת הנאשם במשטרה כי המנוח רק ניסה לקיים עמו מין מקבלת חיזוק בראיות נוספות.

גרסת הנאשם בכל הקשור לשאלה מי החזיק בסכין, אף היא גרסה בעייתית: הנאשם העיד כי המנוח פנה להכין שתייה, והנאשם הניח את השקית לידו על דלפק, הוציא את הכפפות, השאיר את הסכין בתוך השקית (עמ' 283 שורה 19), לבש כפפות, שאז הגיח המנוח מאחוריו, כשהוא כבר ערום, נטל את הסכין ואיים עליו. הגרסה אינה הגיונית, שכן מדובר בחדר צר ברוחב של כשני מטר, חצי מרוחבו תפוס על-ידי מיטה לידה עמד הנאשם, ואילו השקית עם הסכין מונחת מאחורי הנאשם על הדלפק (ראה ת/63 וכן תמונות ת/20), והנאשם ניצב בין המנוח לבין הדלפק, לכן המנוח לא יכול להגיע לסכין לפני הנאשם, מה עוד שהמנוח איננו יודע שיש שם סכין, שהרי היא בתוך השקית. הסבר הנאשם כי לבש כפפות והסביר למנוח המופתע כי יש לו אלרגיה הינה גרסה כבושה וחסרת בסיס, שכן אם המנוח אכן הופתע מהכפפות ומיד נטל סכין, כיצד זה הציע לו לרפאו מהאלרגיה, כדברי הנאשם. לסיכום: חלק מהותי מעדות הנאשם, בכל הקשור למעשה המיני השלם, וסיפור האלרגיה כתירוץ, היא עדות כבושה שלא ניתן לקבלה. לכך נוסיף את הסתירה בדבריו בה אמר פעם אחת כי הטיל את השמיכה על המנוח מיד כשהצמיד לו הסכין לחזה ופעם אחרת אמר שהשתמש בשמיכה רק כאשר המנוח ניסה לבצע בו אקט מיני שני. בנוסף, הנאשם נשאל מדוע דקר את המנוח דקירות רבות כל כך ונתן שני הסברים אשר ספק אם הם מתיישבים: האחד, עקב המעשה המיני נכנס לאטרף, והגיב רגשית. השני, לאחר המין האוראלי החל מאבק לחיים ולמוות במהלכו החזיק בסכין ודקר כדי להציל עצמו מתוקפנותו של המנוח. בנוסף, הנאשם היה בחור צעיר, חזק, איש חוצות מנוסה שחי ברחובות מאז נערותו, קרי אין מדובר במי שהלכות האלימות זרות לו ואינו יכול להתמודד איתן. הנאשם לא נתן הסבר מדוע לא הדף בידיו את המנוח המחזיק כביכול את אברו בפיו, שהרי הדיפה כזו מרחיקה גם את הסכין הסמוכה לחזהו.



14. הפתולוג, ד"ר נחמן, העיד כי כאשר יש מאבק בין שניים, פצעים שטחיים, כמו כאלה שנמצאו על גוף המנוח וגם פצעי ההגנה שנמצאו עליו, יכולים להיות תוצאה של הגנה (פרוטוקול 224). כמו כן, הוסיף כי על-פי הספרות אפשר ש-over killing- קרי דקירות רבות, הן תוצאה של חמת זעם, איבוד שליטה ומטען רגשי גדול (עמ' 228-230).
15. שי כהן העיד כי הנאשם לא היה פצוע כאשר פגש בו סמוך לאירוע. אולם שי הוסיף, כי חולצת הנאשם הייתה מוכתמת בדם והנאשם אמר לו שאם יוריד בגדיו יבין מה קרה שם (ת/62 שורות 50-51). יש בכך תמיכה לדברי הנאשם, כי נפצע בחזהו ונזקק לחבישה. לפיכך נראה, כי באירוע בחדר של המנוח נגרם לנאשם חתך שטחי בחזה באורך של 2 ס"מ, והוא נזקק לחבישה ראשונית שלא הצריכה טיפול נוסף.
16. הנאשם אמר כי התקשר למד"א ודיווח על האירוע. יש לדחות גרסה זו, שכן מד"א מקליט כל השיחות ואכן התקבל דיווח בעניין המנוח הפצוע אך לא מפי הנאשם (ראה נ/18 וכן דברי הנאשם עמ' 340 כי הקול המודיע אינו קולו). גרסת הנאשם אינה אמינה גם בנקודה זו, שכן הנאשם העיד כי התקשר מיד כשיצא מהחדר, במקום אחר אמר שהתקשר למד"א אחרי מספר שעות ואולי אחרי יום-יומיים.
- מסקנות
17. הנאשם תכנן לשדוד את המנוח בסוברו כי הוא מחזיק סכומי כסף ניכרים ולשם כך הצטייד בכפפות וסכין, נועד עמו ברחוב, השניים שוחחו, הנאשם רמז למנוח רמיזות מיניות ועל כן הלכו יחד לחדרו של הנאשם. המנוח האמין כי פניהם למגע מיני ולכן הוריד את כל בגדיו. החדר קטן מאוד וכיוון שיש בו מיטה ומרחב תנועה מצומצם מאוד, הנאשם לא יכל שלא להבחין בתנועות המנוח להורדת בגדים, פעולה שלוקחת זמן גם בקיץ, מה עוד שהמנוח היה אדם כבן 50 וכבד גוף. לפיכך לא ניתן לקבל את דברי הנאשם כי הופתע ממצב הערום של המנוח. להיפך, הנאשם עצמו אישר כי "זרם" עם המנוח הן מחוץ לדירה הן בתוכה, אף שכוונותיו היו אחרות.
- כאשר המנוח התפשט, שם הנאשם על ידיו כפפות שהוציא מהשקית. המנוח הוא זה שהופתע ממהלך זה, שהרי במקום מגע מיני בהסכמה עמד לפני שודד לבוש כפפות ולפיכך החל מגע בין השניים, אלא שלא היה זה מגע מיני אלא מגע שיתואר להלן. הניסיון של המנוח לקיים אקט מיני עם הנאשם התבטא בהורדת הבגדים ללא המשך. כאשר הנאשם סיפר כי המנוח "ניסה להשכיבו" וניסה לאונסו - כוונתו למעשה ההתפשטות, הא ותו לא.



18. הסכין והמאבק: הסכין הייתה בתוך שקית לא שקופה (כך לדברי הנאשם ואילו לדברי שי כהן היא הייתה שחורה), שהונחה על-ידי הנאשם לידו. המנוח היה בחלק החדר המרוחק יותר מהשקית ובה הסכין. כדי להגיע לשקית בשטח שהוצר מאוד על-ידי המיטה - כמטר - היה המנוח צריך לעבור דרך הנאשם. הנאשם לא נתן הסבר כיצד הגיעה הסכין המוסתרת בשקית לידי המנוח ותאורו בעניין זה מופרך. הנאשם ראה כי המנוח התפשט, ניצל זאת למימוש תוכנית השוד, ללבוש כפפות, ליטול הסכין שרק הוא ידע עליה ורק הוא יכל להגיע אליה. מכאן שהסכין הייתה מלכתחילה ולכל אורך האירוע בידי הנאשם. הנאשם הוא שהפתיע את המנוח, הן בשימוש בכפפות והן עם הסכין, ובמקום אקט מיני מוסכם ניצב לפני המנוח שודד חמוש בסכין ועוטה כפפות. המנוח התנגד לנאשם והחל מאבק בין השניים, במהלכו נגרם לנאשם חתך בחזהו ואילו הנאשם פגע במנוח בלמעלה מ-130 מגעי סכין. התנגדות זו של המנוח, גרמה לפצעי התגוננות רבים בידיו וברגליו, ותוך מאבק נראה כי תפס בראשו של הנאשם ולכן נותרו בידיו כמה משערותיו. המנוח הוא זה שניסה להוציא הסכין מידיו הנאשם ולכן נמצאו חתכים של ממש בידיו. הנאשם החזיק כל העת בסכין המשיך לדקור דקירות רבות, חלקן עמוקות מאוד עד הלב והריאות, וחלק גדול מהן, בעיקר בגב, גרם לאובדן דם.

המאבק גרם לרעש והפנה תשומת לב השכנים והם דפקו בדלת והתעניינו לדעת מה קורה. הנאשם הוא זה שהגיב שהכל בסדר. תגובה זו של הנאשם, איסוף הסכין, הכפפות וגם בגדי המנוח, מלמדים כי גם ברגעים סוערים כאלה הייתה לנאשם יכולת שליטה והבנה של המתרחש ואף קור-רוח מספיק כדי להרחיק השכנים, קרי לאסוף הראיות ולעזוב הדירה. טענות הסנגור

19. הסנגור המלומד, שעשה כל אשר לאל ידו לטובת הנאשם, העלה שורה של טענות. הראשונה, הנאשם שתק תחילה והחליט מיוזמתו לחשוף סיפורו המלא והוא סיפור אמיתי (או לפחות סביר), קרי כי נאנס והגיב תגובה רגשית כלפי האנס - דקירות רבות. ד"ר נחמן, מומחה התביעה, תמך בגרסת הנאשם ואישר כי כמות כזו של דקירות מהווה "המתת יתר overkilling" ומלמדת על זעם רגעי כתוצאה מאירוע טראומתי. השנייה, אין סתירה בין גרסת הנאשם במשטרה לזו בבית המשפט, שכן הנאשם נתן לכך הסבר סביר לגילוי החלקי של מעשי המנוח אך "זרע" רמזים על אינוס מלא כבר במשטרה. שלישית, גם ניסיון אינוס מספיק לשלול כוונה תחילה ובוודאי מהווה ניתוק קשר סיבתי. רביעית, לנאשם נגרם נזק ראייתי בכך שהמשטרה לא יזמה בדיקת השערות שנמצאו באצבעות המנוח, ובדיקה כזו עשויה לאשר גרסת הנאשם כי המנוח תפס בראשו. כמו כן, לא נבדק הדם שנמצא בזירה באופן שיכל לאשש גרסת הנאשם, כי נפצע בעצמו ודמו הוקז. כמו כן לא בדקו אם היו שרידי זרע על גוף המנוח. חמישית, קצין המודיעין נפגש בצוותא עם שני האחים כהן ובכך זיהם את עדותו של שי כהן.

20. אין בדינו לקבל טענות אלה: במשטרה הנאשם שתק תחילה וקשר עצמו ישירות לאירוע בהמשך, תוך שהוא מציין כי ברצונו לפרוק מועקה, אולם הדבר נעשה כאשר היו כבר ראיות נגדו (עדות הסוכן, ההקלטה ועדות שי). כבישת חלק מעדותו ובעיקר חוסר ההיגיון בגרסת הסכין והסתירות הנוספות, מלמדים כי גרסתו כבושה ואינה אמינה. תגובת הנאשם לרצונו של המנוח לקיים עמו יחסי מין הייתה קיצונית, ובאה בשל ניסיונו של המנוח להתגונן ולהילחם על חייו, ומכאן גם פצעי הגנה מרובים. יש לציין, כי הנאשם ידע שהמנוח מכיר את פניו, יודע את כינויו ומרגע שהחל לדקרו הוא הסתבך בפשע רציני וחמור, שבוודאי ייחקר על-ידי המשטרה (וזאת בניגוד לגניבה רגילה כדברי הנאשם עצמו) ולכן היה עליו לסיים המלאכה, ולמנוע זיהויו על-ידי המנוח שהכירו בפניו ובכינויו.

הטענות על מחדלי החקירה, אין בהן כדי לשנות המסקנות. ההנחה היא כי השערות בידי המנוח היו של הנאשם וכי הנאשם אכן נפצע במקום, לפיכך, אף אם אלו מחדלים, אין בהם להשפיע על התוצאה. באשר לבדיקת הזרע, אין לטענה זו בסיס של ממש, שכן לגרסת הנאשם המנוח הוציא זרעו בפיו והיה עליו לבלעו.

באשר לפגישה של קצין המודיעין עם שני האחים, העיד קצין המודיעין, רוני רדושצקי, כי היא נועדה רק כדי לשכנע את שי לפתוח את פיו (בניגוד ל"קוד" העברייני) בלא שנמסרו פרטים בשיחה זו.

יסודות עבירת הרצח



21. סעיף 300 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד.

(1) גורם במזיד, במעשה או במחדל אסורים למותו של אביו, אמו, סבו או סבתו;

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם;

(3) גורם במזיד למות של אדם תוך ביצוע עבירה או תוך הכנות לביצועה או כדי להקל על ביצועה;

(4) גורם למותו של אדם כשנעברה עבירה אחרת, כדי להבטיח לעצמו, או למי שהשתתף בביצוע אותה עבירה, בריחה או המלטות מעונש".

22. הנאשם לא תכן מראש לקטול את המנוח אלא לשדוד את כספו. לשם כך הצטייד בסכין, כפפות וכן בתואנה להכירו,

לרמוז לו רמיזות על כוונות מיניות שיביאוהו בהסכמה לחדרו של המנוח. הנאשם תכן השוד, קידם אותו בהכנות: הן

בהצטיידות, הן בניסיון לשתף חבר והן בפיתוי הקורבן. ההכנות הושלמו בכניסה לחדר הקטן, "זרימה" (כלשון הנאשם) עם

המנוח בכיוון המיני, לבישת הכפפות והסתרת הסכין בשקית והנחתה מאחוריו. השוד "יצא לדרך" בלבישת הכפפות ונטילת

הסכין אך הסתבך בשל התנגדות המנוח והמאבק שנאבק בנאשם. משלב זה התקיים גם יסוד המודעות אצל הנאשם - קרי

יסוד ה"מזיד" אשר בסעיף 300(א)(3) (ראה קדמי, על הדין בפלילים, מהדורת תשס"ו-2006 חלק שלישי עמ' 1184).

המנוח נאבק ועל כן נדקר. הנאשם ידע שזו עבירה חמורה וכי המנוח יודע את כינויו ומכיר את פניו ויכול לזהותו ועל כן לא

יכל להותירו יותר בחיים, גמר אומר בו במקום לקטול, וכאמור הדקירות הרבות הן תוצאה של מאבק שנאבק המנוח על

חייו. יסוד "המזיד", קרי המודעות, עולה גם בשל היחס הקיצוני בין דקירה קטנה ובודדת בגוף הנאשם כנגד יותר מ-130

דקירות שנדקר המנוח. מי שדוקר כל כך הרבה דקירות, גם אם הוא כועס וזועם, מודע לאפשרות מוות ובוודאי יכול וצריך

לצפות אותו (שם 1185-1186). מכאן שהתקיימו הן היסודות הפיזיים והן היסוד הנפשי הדרוש להרשעת הנאשם בעבירת

רצח לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין. בכתב האישום טענה המאשימה להוראת סעיף 300(א)(2), אולם משהוכחו כל

יסודות העבירה ובמסגרת אותו סעיף אישום ואותה עבירה אין מניעה מלהרשיע הנאשם על-פי סעיף משנה (3) וכך אנו

מחליטים.

23. התוצאה

לאור האמור, אנו מרשיעים הנאשם ברצח שמואל סימן טוב ביום 9.8.2004 וזאת על-פי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ט בשבט התשע"ג, 30 בינואר 2013, בהעדר הצדדים.